

Garip

– berberce · 04 Aralık 2022

"Garip" demeye dilim varmıyor bu huysuza ama dedem koymuştu ismini ne yapayım?Oysa küçükken ne kadar da uysal ve sevimliydi.Karnı aç olduğunda tüylü başını bacaklarımıza sürter,küçük diliyle üstümüzü başımızı yalardı;karnı doyduktan sonra ise derin bir uykuya dalar,top atsan duymazdı.Mahallenin çocukları onu sevebilmek ve onunla oynayabilmek için sıraya girerlerdi okuldan geldikten sonra.Hatta:"Abi, bunu bize satar mısın,ne kadar istiyorsan babam sana çok para verir."diyerek yalvaranlar olurdu.

Büyüdü bizimkisi ama huyları da değişti büyürken,hırçınlaştı ve evi terketmeye başladı,nedeni anlamak uzun sürmedi tabi,ne zaman onun kokusunu alıp sesini duysa bize karşı saldırganlaşıyordu, belli ki kıskanıyordu aşkını.Aşk,doğal bir ihtiyaçtır kim mani olabilir ki? Biz de özgür bıraktık ancak birilerini rahatsız etmiş olacak ki tehditler gelmeye başladı:

"Garip'e sahip çıkın yoksa..."

Uslu ve saf olan Garip artık hovarda olmuştu,ne yapsan ne söyleyen boş, ele avuca sığmıyordu ve kör bir kurşuna kurban gitmesinden kuşkulanıyorduk.

Sokağa bırakılıp açlıktan ve soğuktan ölmek üzereyken çeketiyile onu ısıtıp ölmekten kurtaran dedemi bile tanııyordu artık.

O halde;

*İte en iyi itler arkadaşlık eder.

*İtin önüne kemiği kim atarsa sahibi odur.

*Sokaklar ve çöplükler,itlerin mesken yeridir.

*Aşk,tüm canlıların karşı koyamadığı tek duygudur.